

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob04val-shoot-idm140562723212752/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker IV Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

F R E D.

Fred, du hulde Englelil
Med det stille Smil om Munde,
Kan du, Kjære, o saa vil,
At min Sjæl maa roligt blunde;
Drøb hver Uro i mit Bryst,
Al min Sorg og al min Lyst;
Ene Længsels stille Smerte
Leve lad du i mit Hjerte.
Let med Vemodstræk om Munde,
Hulde Engel, lad mig blunde,
Mens fra Mindets Verden strømme
Blidt min Moders Sange ømme.

V E D A S A L I S G R A V.

Alle de voksende Skygger
Har vævet sig sammen til en,
Eksom paa Himmelen lyser
En Stjerne saa straalende ren,
Skyerne have saa tunge Drømme,
Blomsternes Øjne i Duggraad svømme,
Underligt Aftenvinden
Suser i Linden.

Slumrer du sødt nu dernede,
Du Herlige, Asali min,
Eller omslutter nu Kisten
Kun snehvide Dødningelin?

Ligger du her under Jord i Dvale,
Eller er hist du i Himlens Sale?
Sikkert sidder jeg ene,
Fjernt fra dig, Rene!

Sørgelig blev mig min Skjæbne,
Saalidet kun Lykken mig gav,
Hver Gang paa Livet jeg haabed',
Den gravede Haabet en Grav;
Vilde den nu dog mig Livet røve,
Førend jeg Vanviddets Nat faar prøve;
Lykke, mig læg, du hulde,
Snart under Mulde!

Findes der Himmel og Helved,
Du glædes i Himmerigs Sal,
Mig vil da Guddommen give
Vel Helvedes dybeste Kval;
Helved han har mig paa Jorden givet,
Jordeliv vorder kun Helvedslivet,
Dig skal jeg aldrig favne,
Evigen savne.

Kunde, — den Draabe tilbage
Af Haabets Hav ene jeg har, —
Døden til Intet mig gjøre,
O Dødsstund, hvor var du dog klar!
Maatte min Aand som et Sus fra en Vinge,
Som en hendøende Røst bortklinge
Intet som Indhold favne,
Intet mer savne!

MED STORE TANKER HAR JEG
LEVET.

Med store Tanker har jeg levet,
Og dybe Stemninger mig bar
Saatidt til Aandens lyse Rige,
Hvor Sandhedssolen funkler klar.

Paa Skjønhedshavet har jeg vugget
Og lyttet til dets Vovers Klang,
Og Dybets fine, klare Perler
Jeg dristig hentet paa min Gang.

Rigt var mit Liv paa Sorg og Smerte,
Men og paa Fryd, selv i dets Kval,
Og blev jeg slaaet i dets Kampe,
Jeg vandt og Sejre paa dets Val.

Og dog, hvor gjerne veg jeg ikke
Min Plads i denne stolte Dands,
Og gav med Glæde Aandens Vælde
Bort for en Bondes sløve Sands.

O, hvilken Ro dog kun at tænke
Paa, hvad et søvnigt Blik kan se,
Hvad Værd ej har, værdifuldt finde
Og dumt ad Aandens Tale le;

Og saa tilsidst henslumre rolig
Med Drøm om Himlens Fryd og Mag,
Om Gjensyn med afdøde Koner
Og Haab om Søndag hver en Dag.